

Nästan all ting af två:
det jämväl på denne dag,
nogsampt ehrfarer ... hr.
...

Hasselquist, Andreas,

*1 Ic 1697 Gylling, Anders och
Hedemoræa, Margareta*

National Library
of Sweden

Nåstan

All Ting af Twå:

Det jämnwål på denne dag / nogsampt ehrfarer
Den Wyrdige och Wällärde Herren /

DR. ANDERS

Bylling

Gudz Ordz waksame Tienare och wålsförordnade
Capellan, i den Förnåme och Christloflige Församblin-
gen Pargas /

Med den

Ehreborne / mycket Gud- och Dygdålskåde Matronan,

**M. MARGARETA
HEDEMORÆA,**

Då de med wanlige Ceremonier, i det H. Trefaldighets
nampn / sammanwigdes i ofwanberörde Sochn /
den 27 Januar: ÅH efter Christi börd / 1697.

På Contrahenternes Bröllops- fäst
frantedde

ANDREAS Hasselqwist Junior.

Tryckt i ÅBO hos J. W. L.

18

Så äro nu två bättre än en / ty de hafwa dock
gagn af deras arbete. Fallt en af dem / så
hielper hans Stallbroder honom opp igen.
Wee honom som är allena / faller han / så
är ingen annan för handene / som honom op-
hielper. Och när två liggia tilhopa wärma
de sig / huru kan en ensam blifwa warm?
En kan warða öfwerwunnen / men två stå
emot: Ty itt trefalt reep går icke gierna son-
der. Predik: B: 4: v. 9. 10. 11. 12.

Så äro alltid tu skickat emot tu och itt emot det andra.
Eyrachs B: 33: v. 15.

Natursens store GUD / har låtit sig behaga /
At de förnämste ting / skull' wist af två
bestå /
Ty et (som kunnogt är) fast sambre är
än två;
Til nyttig sinnetio mänd' han alt således laga.

Ty twenne store lius / seer iag på Himblens fäste /
De med åtskilligt kall / regera dag och natt /
Dem til stoor zierlighet / har GUD på Himblen satt /
At de må lysa oss / in och utom vårt näste.

Two ågon hafwer GUD / och Menniskomen gifwit /
När de uplystas / ser hon Himblen ofwan för /
Men Jorden under sig / der wid den wijsa gör
Sig en Ehrhindrig / båd' om helwetet och lifwet.

Med twenne öron och GUD menniskian begäfwat /
Det ena hon til den / som klagat / wända kan /
Men til hans wederspart / det andra teer hon an /
Alt på it wijsligt sätt / för än hon dom utlofwat.

två

Twå händer har hon och; den ena hon utsträcker
I troo/ hopp/ kärlek stoor/ til GUD/ och tager med/
Den andra jämväl hon/ utaf en kärleks sed
Och en tilbörliq plicht/ sin Christna Bror tilträcker.

Twå fötter äfwen wäl/ den ena til at öfwa
Uppå de wågar all/ som egit gagn angå/
Men med den andra hon rättwisligt träder på
Den wåg/ som gagnar dem/ som hennes tienst behöfwa.

Beskrifwas Christi Brud/ hos Salomon man finner/
Af hennes sköna bröst/ som äro två til taal/
Och höra honom til/ doch allom stå til waal/
Af hwileka suckersöt/ Gudz Ordz midlet rijkt utrinner.

Of skänckias Son och And/ två store Nådegåfwor;
Den rätta Christmas troo/ tu läro stycken är;
Gudz strängt befalte bud/ två taflof of hembår;
Twå äro Sacrament/ of gifne af Gudz häfwor.

Tu ting i Ordspåk sin/ Kong Salomon begårar;
Allt folk består utaf två delar kropp och siäl;
Efter den grymma dödd/ tu rum begrundas wäl;
Christus naturer två/ i en förening närar.

Man läs om Seraphim/ hur ledz som de betäckte
Det liufwa ansicht' sit/ med sina wingar två/
Med twenne wingar de fast flugo snält och så/
Men öfwer föttren sin/ defutan de två sträkte.

Wår JESUS wille ey nån' lärjung sin allena
Utsicka för sig sielf/ men sände två och två/
At de til sären klen/ Israels huses gå
Skull' och förkunna dem/ sit helga ord det reena.

Så wille äfwen GUD/ i Skapelsen ey låta
En man i enslighet/ derfor han sade så:
En hielp iag göra skall/ den sig til honom må
Fast hålla/ Eva wart hans liufwa wån och säta.

Men

Men itt blij desse två/ som GUD det har förordat/

På obegripligt sätt; Ey går an Räckne konst/

All Philosophisk grund/ är här aldels omsunsi/

Of orsak wiltan hans/ nu måste blij fullbordad.

Ey som wårt löt och ben/ med huud är öfwerdriffne/

För kropsens sammanhang/ han welat har ändock

Til liiffens styrckio/ at med Qwinnan Mannen och/

I ouplöslig band/ skull blij til sammans gifwen.

Det och på denne dag/ Herz Brudgum wår besannar/

Som sunnit har en skänck/ en mogen fager roos/

En prydnad/ äran sin/ en dägelig turkoos/

En glittrand glädie sool/ derför han sig bemannar.

Den som en gäswa gier/ för hans skull man högt dömmar

Om skäncken/ äfwen och en kostelig präsent

Har GUD af Himbla högd/ nu til Herz Brudgum sändt/

Den han högt skattar och i Hiertefötet gömmer.

Om man skärskadar/ hwad betyder **MARGARETA**/

En pärla finner man/ som fattas bör i gull/

Det jämwäl wedersfars/ ty **SYLZUS** henne hull

Sig wara teer/ han ey kan dyrar pärla leta.

Utså Herz Brudgum flyr/ til Zoar sit det fasta/

Näst GUD/ som är förwist/ en tilflychh Stad i sorg/

En hugnad/ ålders tröst/ i motgång en starck borg/

All hinder driffwes hän/ ty han sig låter hasta.

Ach! gifwe GUD at I/ som Jonathan och David

Må gro/ han knyte Eder två hiertan så i hoop/

Hwar af I mötas här/ och tår med glädie roop/

Bort afwunds swarta tand/ som allom teer sig awig.

Wår käre frälserman/ Eder föregå och lyse/

Lik som den stiernan klar/ de österwisse män/

Och för Israels barn/ Eldstoden war uptänd/

Han bland sin Himbla skar/ omsider Eder lyse !!!